

Szeifert Natália

Látogatásra kijelölt napok

Úgy terveztem, magam készítem a marcipánvirágokat. De tegnap megláttam a pláza melletti cukrásznál ezt a helyes, előre csomagolt tortadíszet. Ilyesmit akartam én is csinálni. Olyan szép, egyáltalán nem látszik rajta, hogy bolti. Kerek, fehér szirmú virágok, mint anya kézimunkái. A finom csipkeszerű horgolt holmik. És a haja. Mindig olyanak láttam a haját, ahogy berakás után a fejét keretezte, mint a hófehér, kikeményített, horgolt díszek. Mielőtt abbahagyta a horgolást, ezek jöttek divatba. Horgolt virágok, csillagok, angyalkák kikeményítve, mint a habcukordíszek. Karácsonyfára, akármire.

A piskóta megbízhatatlan dolog, ha fontos lenne, hogy jól sikerüljön, mindig összeesik, szalonnás lesz a közepe vagy megég a teteje. Apám fél háromra jön értem a furgonnal. Tízpercenként nézek a nappali felé, az ablakból kilátni a felhajtóra. Tojás, liszt, cukor a pulton. Meg a marcipánvirágok. Dobolok az ujjaimmal, mint-ha valami nagy dologra készülnek. Egyszeri, megismételhetetlen dologra. Egy nyomorult tortát akarok sütni.

Pannit hatra hozza haza az apja. Mondtam neki a telefonba, hogy ma igazán hozhatná egy órával később, de nem. Persze, ilyenkor neki nagyon fontos dolga van. Mi a fasz dolga van vasárnap este, ami nem várhat még egy órát? Olyan kimért tud lenni néha, mintha nem is a saját gyerekéről beszélne. Nem érek rá, legyél itthon. Kész. Kinyitja a kocsiajtót, esetleg a küszöbig elhozza a táskát. Újabban egy kávéra se jön be. Csak hazadobja, ahogy ő szokta mondani. Hatra hazadobom, legyél otthon. Biztos van valakije. Nem akarom tudni. Azt remélem, hogy nem hozta össze Pannival a hétvégén. Nem akarom, hogy a gyerek más nővel lássa. Ezt az egyet kértem. Azt mondtam neki, hogy inkább akkor ne vigye el, ha pont azon a hétvégén nővel akar lenni. Inkább cseréljünk hétvégét. Ne hurcolja magával idétlen randikra. Tavaly mégis bemutatta neki azt a girhes picsát. Fagyizni vitték, nem kellett volna annyira kiakadnom. Panni csak úgy elkottyintotta, hogy azzal a Beával vagy Ritával vagy Zitával vagy ki tudja, hogy hívták, fagyiztak. De se előtte, se azóta nem volt hasonló akciója. Ne is legyen. Akkor majdnem kikapartam a szemét. Persze suttogva a konyhában, amikor legközelebb jött a gyerekért. Panni még pakolászott az emeleten a szobájában. Mindegy. Ma hatra itthon kell lenni. Apám egy óra múlva érkezik. A céges furgonnal jön, nincs másik kocsija. Nem tudom rábeszélni, hogy hagyja abba a furikázást. Nem nagyon merem neki említeni. Hetven múlt januárban. Nem mondom, semmi gond nincs vele, csak az ember már folyton aggódik. Folyton aggódom. Az öregedés nem olyan jópofa, nyugalmas dolog, ahogy régebben képzeltem.

A sárgáját a liszttel külön. Nem is tűnt fel eddig, milyen iszonyú hangos a keverőgép. Zörög, kerreg, szétfúrja a halántékomat. Amíg a másik tálban a fehérjéből kemény habot verek, ki kell bírni. Őrjítő. Begyújtani a sütőt, hadd melegedjen. Most jön a neheze. Nagyon óvatosan összevegyíteni a kétféle anyagot. Összevegyítjük, így írja a szakácskönyv, kívülről tudom. Valahogy mégis csak minden második alkalommal sikerül. A sütéssel van a gond. Vagy a hőfokot, vagy az időtartamot nem találom el. Nem tudom. Mindegy. A fakanállal óvatosan kavaram, nem is kavaram, szinte csak simogatom a folyékony tésztát. Vegyülj már, bazmeg. Ha összetörök a fehérjehab, az egészet önthetem a klotyóba. Tudom, lassan kell csinálni, nem két kavarással jobbra, aztán kettő balra. Tudom. Ezerszer láttam, ahogy anya készítette. Pontosan ugyanúgy írom a széles köröket az edényben a fakanállal, ahogy ő. Régen. Pontosan ugyanott van egy folt a kézfejemem. Két éve kezdett látszani. Ez már a kor. Az öregség. Megbarnulok. Összeaszalódom és megbugyanok. Mint nyirkos helyen a gyümölcs. Penészszagom lesz, és azt sem tudom majd, hogy mit tudom én. Hamu, mamu, mindjárt itt az öregség. Egyébként lehet, hogy nem pontosan ugyanott van az a folt. Majd délután megnézem.

A kerek tortaformát kivajazom. Kilisztezem. Belecsorgatom a tésztát. Szerintem elvegyült, de a franc tudja. Szétterül a sütőformában. Szép sárga. Szép sárga lesz, ha megsül. És ha nem esik össze. Vagy nem ég meg. Nem szabad nyitogatni az ajtaját a sütőnek, anya mondta. Anya sem nyitotta ki, mindig csak akkor, amikor kész volt. Honnan tudta, mikor van kész? Hány éve próbálok tökéletes piskótát sütni? Tizenkettő? Tizenhárom. Panni tízéves, szóval legalább tizenkét éve próbálkozom. Néha sikerül. Nem jövök rá, mitől.

Betolom a sütőbe. Szép legyél, mondom a tésztának, suttogok. Remélem, ez még nem a megbugyanás. Ott guggolok előtte, figyelem, ahogy nem történik semmi, aztán figyelem, ahogy a tészta emelkedni kezd. Megszólal a mobilom. Apám az. A szívem kiugrik. Mindig kiugrik, ha ő hív. Csak arra tudok gondolni, hogy valami baj van. Iza azt mondja, ne izguljak, ha igazán nagy baj lenne, nem tudna felhívni. Ez aztán a megnyugtató gondolat. Iza nem is tudja, mi az igazán nagy baj. Iza kisebbik lánya egyidős Pannival. Egy osztályba járnak az általánosban. De van egy nagylánya, tavaly érettségizett, és Iza azt mondja, nincs annál jobb, mint amikor felnőtt egy gyerek. Látszik is, hogy mennyire laza azóta. Igaz, előtte is laza volt. Azt mondja, megedzette már a nagyobbik gyerek. A másodikkal sokkal könnyebb. Igaz, hogy a szülés meg nehezebb volt, ezt mindig hozzáteszi. Mintha nem akarná, hogy azt higgyem, csupa könnyedség az élete. Pedig tudja, hogy nem vagyok féltékeny. Nem irigylem a jó házasságát, se a könnyű gyerekét. Tudja, de mégis mondja. Talán nem is nekem. Csak úgy, a világnak. Nehogy túl jónak tűnjön az élete. Mert azért mindig valami árat kell fizetni. Ezt ilyenkorra már mindenki tudja. Még ő is.

Szia, apa, mondom a telefonba. Mi van? Semmi, kicsi, csak annyi, hogy akkor fél háromra megyek. Súlyos mézesbödönök gördülnek le a mellkasomról. Mosolyogva válaszolok, elköszönünk. Olvastam egy önségítő könyvben, hogy mindig mosolyogva telefonáljunk azokkal, akik fontosak nekünk. Ugyan nem látszunk,

de a hangunkon nagyon is érezni a mosolygást. A kedvességet. A mit tudom én mit. Mindegy. Megjegyeztem. Pannival és apámmal mindig mosolyogva telefonálok. Anyával is. Mindegy.

Na, most már ki kell venni, vagy még nem? Nem merem kinyitni a sütő ajtaját. Pedig csak meg kéne szűrni a tészta, hogy milyen. Túpróba, mondta anya régen. Aki nem gyakorlott háziasszony, az úgy nézi meg, hogy jó-e a süteménye. Én elég gyakorlott vagyok, csak ez a nyomorult piskóta. Ez.

Minden konyhában van egy fiók, amit nem nagyon használnak. Vagy a konyhaszekrényben egy polc. Szürke zóna, tele olyan tárgyakkal, amelyekre nincs igazán szükség, de nem dobjuk ki. Mert értékesek voltak vagy szépek. Ha már megvetjük. Ha már kaptuk. Ha már egyszer azt hittük, hasznosak. Az enyémben főzőóra van. Meg fémspatula. Meg csicsás borbontó készlet. Anyáméban hústűk is voltak. Makulátlanra suvickolt tűk, az egyik végükön kerek kampó. Ezzel szúrta át a göngyölt húsokat régebben. De nem csinálta már jó ideje. Főlsleges macera. Sütött nagydarab húsokat egyben a római vagy a jénai tálban. Csinálta a rántott húsokat a mély serpenyőben. Amióta a telken laktak, apám néha grillen kisütött valamit. Vettek hosszú, sasliknak való tűket, nem is tű az már, inkább pálca. Ezek a régiek meg a fiókban álltak hadrendben. Senki nem használta semmire. Egyszer kiloptam, amikor orvosost játszottam. Ezek voltak az injekciós tűk. Összeszurkáltam a mackókat és babákat. Szegény Kati babát is. A jobb karján apró lyuk maradt utána. Később a golyóstollat illesztettem oda. Annak volt valami műszereszerű hangulata. Az orvosos játékban mindig injekciót kellett kapnia mindenkinek. A baba karján a tűszúrás helye ettől kék lett. A puha műanyagba valahogy beivódott a tinta. Évek múltán kicsit halványult, és olyan lett, mint az öregek kezén azok a furcsa, sötétkékes anyajegyek. Csak ez apró volt és szabályos. Kati baba csecsemő volt. Az arca szép, mint egy babáé. Milyen lehetett volna. Le tudta csukni a szemét. Azonnal lecsukta, ha lefektettem. Kinyitotta, ha felemeltem. A szeme hihetetlenül kék volt. Igazi szemnek gondoltam. Jól meg volt csinálva, a szivárványhártyáján a sugarak, valódinak látszó szempillák. Haja is volt. Rövid, sűrűn tűzött, kissé göndör, szőke. Igényes kis baba volt. Csomagban jött külföldről. Biztos apa testvére küldte Amerikából. Itthon ilyen szép baba akkoriban nem volt. Ha beteg voltam, Kati baba is beteg volt. Anyám levest főzött. Olyankor Katit oda lehetett ültetni az asztalra. Hurkás, görbe lábai pont úgy voltak kialakítva, hogy ha behajlítottam, egy ponton tökéletesen megtámaszkodott. Ült. Nem olyan bénán, nyújtott lábakkal, mint a Zsuzsi baba, amit nagymama adott. A Zsuzsi állóbaba volt. Mereven állt a kemény műanyag lábain. Neki is csukódott a szeme. És gyerekteste volt, neki is, de már nagyobb volt, mint Kati. Sárga, fodros ruhában állt, hosszú haja volt és nem szabadott sokat fésülni, mert kihullik. Ha ő az asztalra ült, a lába szemérmetlen terpeszbe vágódott. Be lehetett látni a szoknya alá. Nem ültettem oda. Lefektettem őket az ágyam végébe, és meséltem nekik. Zsuzsit többször meg is mütöttem. Aztán ültem a kórházi ágya mellett és meséltem neki. Lapoztam a mesekönyvet, amelyikből anya szokott nekem olvasni. Úgy tettem, mintha olvasnék. Nagyon fontos voltam azoknak a babáknak. Meggyógyítottam őket a mesével.

Egy életem, egy halálom, én kiveszem ezt a tortát. A pultra rakom. Eddig jó. Nem merem kicsatolni a kerek tortaforma oldalát. Várom. A körmöm melletti bőrt piszkálom. Anya ilyenkor odalegyintett a kezemre. Ne piszkáld, kisebesedik. És hozta a lakkbőr tokos manikűrkészletet. Azt is ki szoktam lopni a fürdőszobaszekrényből az orvosos játékhoz. Műtéthez kellett. A fémek az orvosos dolgok a játékban mindig. Akkoriban orvos akartam lenni. Később egyszer sem jutott eszembe. Azt sem gondoltam, hogy irodában fogok ülni. De csak a multik fizettek jól. Mihez kezdtem volna a nyelvi diplomával. A nagy cégek úgy gondolkodnak, hogy ha látnak benned valamit, majd kitanítanak maguknak. Jó bármilyen diploma. Ha tudod a nyelvet, még jobb. Csak annyit tudtam, amennyivel felvettek. Azóta felszedtem még egy kis céges konyhanyelvet. Ezzel el lehet lenni itt évekig. Sokáig. Örökké.

Apám egyszer mondta, hogy beszállhatnék a méhészetbe. De csak kötelességből. Az ilyesmit fel kell ajánlanod a gyerekednek. Mindenki meg tudja tanulni, mondta. Bólintottam. Nem beszéltünk róla. Nem próbáltuk ki, hogy én vagyok-e a kivétel, aki mégsem tudja.

Anya megsimogatja a hajam. Lassan, ahogy csak az anyukák tudják, forróság árad a tenyeréből. Büszke rám, akármit csinálok. Diploma, az nagyon jó. Büszke vagyok rád, kislányom. Elmegyek dolgozni, nagyon jó, nagyon ügyes vagyok. A modern nőnek már más az élete, mondja anya. Férfjhez megyek, anyám sír. Apám is törölgeti a szeme sarkát a textilzsebkendővel. A bátyámnak gyereke születik. Eladják a benti házat, kiköltöznek a telekre, a méhészetbe. A bátyám házat épít a város másik végétől húsz kilométerre egy faluban. A maradék pénzből anyám és apám kicsit felújítja a házat a telken. Apám most is ott lakik. Hetvenkét éves. Nem költözik be a városba. Nem hagyja a méhészetet. Az alkalmazottja rendes gyerek, de nem bízta rá egészen. Csak egyszer említettem neki, tavaly. De csak kötelességből. Nincs nekem semmi bajom, mondta. Azt, hogy nekem, kicsit hangsúlyosabban ejtette a kelleténél. Bólintottam, hogy hát tényleg nincs.

Anyám végighúzza szép kezét a koponyám ívéen. A hajamat selymesebbnek érzem ilyenkor. Hány tortát megsütött az a kéz. Hány csipkefinomságú terítőt meghorgolt. Aztán jött Gabi néni a nagyhangú férjével, és elvitte mindet. A piacra. Egy hónap múlva újra jöttek, mindig azt mondták, nem tudták mindet eladni, most csak ennyi pénz van. De készleten tartják. És hogy van-e kész új adag. Anyám nem vitatkozott velük. Apám egyszer elküldte őket a picsába. Anyám azután mindig kiküldte a méhekhez, ha látta, hogy Gabi néniék kombija bekanyarodik a telekhez. Takarít, főz, horgol. Nem vitázik. Simogat. Anya.

Muszáj most már felpattintani a csatot a tortaformán. Óvatosan emelem le a fémgyűrűt a tésztaórlól. Eddig jó. Abrakadabra.

Jól mentél férjhez, mondta anya, amikor férjhez mentem. Jól teszed, hogy ott hagyod, mondta, amikor elmondtam, hogy válok. A konyhájában ültem, Panni apámmal az udvaron. Anya megsimogatta a fejem. Azt mondta, nem lehet min-

denki olyan szerencsés, mint ő. Addig eszembe sem jutott, hogy szerencsés. Oldalra nézett az ablak felé. Apám a homokozó mellett guggolt, és úgy tett, mintha megkóstolná a süteményt, amit Panni készített neki. A homokozót az unokáinak ásta évekkal azelőtt. Minden évben hozatott bele egy kis friss homokot. Éjszakára lefedte. A macskák beleszarnak, mondta. Felállt, odahúzta a háromlábú széket. A papa már nem tud annyit guggolni, mondta Panninak. Pannit nem érdekelte, csak adogatta az újabb süteményeket.

Elképzelhetetlen volt, hogy a férjem üljön ott. Attól még nem rossz ember. Sokat dolgozik. Sok pénzt keres. Apám és anyám mindenkinek azt mondta, igazgató a gyárban, ahol én is dolgozom. Főlöszleges lett volna elmagyarázni, hogy a gyárakban ma már sok igazgató van, és mindenféle menedzsernek hívják őket. Anyámékat ezek a részletek nem érdekelték.

Engem sem érdekelték. Az érdekelt, hogy Panni nevetve játszik a homokozóban. Hogy felszedtem pár kilót. Hogy itthon, anyámnál ez nem számít. Hogy megjelent egy ősz tincs a fejem tetején, és hogy olyan fehér lesz-e a hajam, mint anyámé. Befestettem, persze. Panni iskolába ment, amikor elváltunk. A legrosszabb időpont, gondoltam. Ha nem veszekedtek, akkor semmi baj, mondta anyám. A gyerekek nem hülyék. Tudják, mi veszi körül őket. És még a felnőtteknél is okosabban elfogadják. Te csak legyél türelmes.

Sokat jártunk ki akkoriban hozzájuk. Minden hétvégén ott voltunk. Sokszor hét közben is kiugrottunk, ha időben el tudtam jönni. Nem tudom, mikor kezdődhetett.

Emlékszem, ahogy anyám áll a ház előtt, figyel, ahogy behajtok az udvarra. Arcán egy biztonsági mosoly, mint amikor nem vagyunk biztosak benne, hogy ismerősünk közeledik. Ugyanazzal az arckifejezéssel áll ott egészen addig, amíg el nem indulok felé. Amikor kioldom a biztonsági övet, akkor pattan le róla ez a műarc. Helyére a felismerés öröme érkezik. Pont nem látom a pillanatot, mert Pannira figyelek, az ő biztonsági övét kapcsolom ki. Ez a rizs most egy kicsit oda kapott, mondta egy ebédnél. Valóban, barnább szemek is voltak benne. Elfelejtettem kivenni a fagyasztóból a húst, mondta. Várnunk kell az ebédre. A postás ma be akart jönni, mondta. A postás mindig bejött, mióta csak ott laktak. Egy kicsi kávé elfogadok, így ült le az étkezőasztal sarkához, és tizenöt percnél sosem maradt tovább. Anya elindult a fürdőszoba felé, és sokáig nem jött vissza, utánamentem. A lecsukott vécétetőn ült. Elgondolkodtam, mondta. Talán sírt előtte, nem tudom.

Anyád éjjel kiment a ház mögé, leült a tuskóra. Vagy fél órát kerestem, mire megtaláltam. Nem válaszolt a szolngatásra se. Mondta apám telefonon. Be kellett mennem dolgozni. Másnap délután kimentünk. Semmit sem láttam rajta. Búcsúzaskor megölelt, és azt mondta, hogy mostanában zavarosak lettek a dolgok. Én úgy értettem, hogy a válás miatt mondja. Tudtam, hogy aggódik miattam. Kicsit elhúzódott a válás. Megegyeztünk, hogy Panni és én maradhatunk a házban. Nem lenne jó a gyereket kimozdítani a jól megszokott kertvárosi környezetből.

Csak valahogy ki kellett fizetni a férjemet. A volt férjemet. Apám adott egy kis pénzt. Azt hiszem, az volt az összes megtakarítása. A többiről megegyeztük, hogy részletekben törlesztem. A ház fele. Ha tehettem volna, kettévágom, mint egy tortát, hogy vigyed, bazmeg.

Hol volt, hol nem volt, ez a torta egész normálisra sikerült. A közepe talán egy kicsit sületlen, de legalább nem esett össze. Hagyom, hadd hűljön. Addig megfőzöm a vaníliakrémet, ahogy anya szokta.

Most ez csomós vagy buborékos? Mindegy, átszűröm a sűrű szűrőn. A mosogatóba állítok egy edényt. Billeg rajta a szűrő. Ha kiborul az egész, én kiborulok. Most tényleg remeg a kezem? Van egy fél üveg vodka a hűtőben. Szilveszterről maradt. Nem, nem iszom. Nagyon ritkán egy-egy kis kortyot. Nem lenne itt két hónapja, ha innék. Ma végül is apám vezet. Mire ideér, még fogat is tudok mosni. Vagy nem. Még fél óra. Sikerülnie kell ennek a szarnak. Jó, egy korty, nem több. A mozdulat nyugtat meg tulajdonképpen. Az alkohol még le sem ért. Átöntöm a folyadékot. Valami csoda folytán sikerült eltalálnom a szűrő közepét, nem billent félre. Szerintem ez a krém túl híg. Egy nagyobb edénybe hideg vizet folytatok, beleállítom a krémes edényt. Hűlj, mondom neki, mint egy ráolvasást. Ettől aztán biztos jobban hűl.

Kettévágom a tortát. Cérnával, ahogy anya tanította. Egy kis metszés az oldalán, abba illesztem a cérnát. Egy spulni fehér cérna mindig van a konyhaszekrény fiókjában az evőeszközök mellett. Kétoldalt az ujjamra tekerem, lassan húzogatom magam felé. Olyan vagyok, mint a mesebeli favágók a fűrészsel. Egyet jobbra, egyet balra. A közepén érzem, hogy ragacsos lehet. Mindegy. A krém miatt majd nem tűnik fel. Leemelem a tetejét. Tényleg egy kicsit tésztás, de nem vészes. Nem folyik, nem esik össze. Éppen csak fél perccel tovább kellett volna sütni. Legföljebb. Utána már megégett volna a teteje. Anya, hogy csináltad te ezt?

A krém hűlt valamennyit. Rákenem. Elfogadható. Kicsit lefolyik a szélén, majd letörölöm. Rá a teteje. Be a hűtőbe. Nincs ennyi hely a hűtőben. Ki a narancsokat, a doboz tojást, a margarint, és most. Most elfér. Negyed óra, aztán visszapakolok. De ha már itt vagyok, megengedhetek magamnak még egy kis kortyot. Aztán fogat mosok. Kicsit kellemesebb most. Már érzem a melegét az ereimben. Józan vagyok. Csak már nem jéghideg az ujjaim vége. Nem feszül a hasam és a combom. Nem vagyok ideges. Minden rendben lesz. Mindjárt jön apám, meglapogatja a hátam, ahogy szokta. A bátyám szokás szerint kimentette magát. Ketten megyünk. Jó lesz. Apámmal mindig elrendeződnek a dolgok.

Felolvasztom a csokoládét. Kiveszem a tortát. Ráöntöm a mázat. Lassan, vékony sugárban, hogy megdermedjen. A közepére állítom a marcipán virágdíszet. A horgolt virág. Anyám horgolt ősz haja. A horgolt terítő az étkezőasztalon, amikor nem használtuk. Horgolt díszpárnák a fotelokban. Kényelmesen megtámasztja a derekat. Horgolt szatyor vastag fonalból. Horgolt mellény nekem gimiben. Fekete fonalból. Laza. Menő vagyok benne a diszkóban. Horgolt babaruha a Kati

babának. Horgolt álmom a gyerekszobában. Horgolt világ. Összegabalyodott fonal.

Apám egy rövidet csenget. Mindig egyet, határozottan, aztán vár. Kinyitom az ajtót, belép, meglapogatja a hátam. Hogy vagy, kicsi, kérdezi. Jól, mondom, mint mindig. A torta kész. A hűtőben van. Biccent, nem mond semmit. Leül a nappaliban, amíg elkészülök.

Tavaly még itt ünnepeltünk. Anya már nem igazán volt jelen. Még nagyon úgy akartunk tenni. Utoljára, mielőtt. Hatvanhét, mondta néha maga elé a számot, mint aki nem érti, mit jelent. A tortát akkor is én sütöttem. Mini tűzijátékot tettem a közepére. Nézte, csillogott a szeme, és úgy mosolygott, mint két éve a ház előtt az udvaron. Valami közeledik felé, amiről még nem tudja eldönteni, rokon-e vagy idegen. Jó vagy rossz. Egyáltalán, felé közeledik-e, vagy amint közelebb ér, kikerüli. Elmegy mellette. Illedelmes mosoly. Elé tettem a tortát és láttam, hogy valahova mögém néz. Nem volt ott senki. Nem fásasztottuk a gyertyafújással. Ezért találtam ki a kis tűzijátékot. Amikor Pannit megölelte, úgy nézett rá, ahogy mindig szokott. Kicsikém, gyönyörűt rajzoltál a nagyinak, mondta. Panni hozzábújt, de tudtam, hogy azt várja, hogy az unokanővérével eltűnhessenek az emeleten. Nem is tartottam vissza. Apám becsülettel végigcsinálta az egész tortás részt, aztán láttam, hogy elvonult a földszinti fürdőszobába. Az egész délutánt ott meg a hátsó teraszon cigizve töltötte. Anyám nem kereste. Mintha tudomást sem vett volna a létezéséről. Mielőtt elmentek, apám kért tőlem egy fogkefét. Mindig van tartalék fogkefe a fürdőszobaszekrényben. Húsz éve titokban dohányzik. Sokáig súrolta a kezét a mosdókagylónál. Az ajtót nyitva hagyta. Akkor láttam, hogy görbe lett és fáradt. Apám nem öregszik, apámnak húsz éve fehér a megmaradt haja. Jó kondiban van. A kert meg a méhek, mondja. A sok idő a szabad levegőn. De megbarnultak a ráncai. Fakóbarna lett az arca, a szeme egyre zártabb. Olyan volt mindig, mintha valamit elejtett volna, és azt keresné a szemével, de nem akarná megszakítani miatta a beszélgetést. Odamentem, megálltam az ajtóban. Fontolóra kell vennünk, amit az orvos javasolt, mondtam neki. Biccentett, elzárta a csapot. Nyárig fontolgattuk.

Eltelt az év. Új születésnap. Új torta. A karácsony nehéz volt. Hazahoztuk, mint egy idegent. Estére visszavittük. Nem javasolták, hogy máshol aludjon.

A tortát műanyag lapra teszem, ráillesztem a kupolaszerű fedőt. Apám mellé ülök az anyósülésre. Anyósülés, milyen hülyeség. Ez anyám helye.

Kigördülünk az útra, befelé a városba, a város szélébe, át a lehangoló vasúti átjárón. Kimérten haladunk a kerület egyformán új és koszlott régi lakótömbjei között. A vasút melletti benzinkútnál apám lassít. Vegyünk virágot? Nem tudom, mondom. Végül továbbhajt. Ötszintes, hosszú épület. Eredetileg irodaház lehetett. Minden adottsága megvolt az átalakításhoz. Teherlift, személylift, tűzlépcső a sugárúttól távolabbi oldalon. Minden a régi, csak a berendezés változott. Ennél jobbat nem tudtunk megfizetni. Nem vészes, de nem is kellemes. Semleges, mustárszínű falak. A bejáratnál egy zománcos táblán festett betűkkel az áll, hogy

LÁTOGATÁSRA KIJELÖLT NAPOK: SZERDA, PÉNTEK, SZOMBAT, VASÁRNAP 14–20 óráig. Ez is régről maradhatott itt.

Állok apám mellett a liftben. Ételszag van, a földszinti konyháról szivárog. Apám szenvtelen arccal nézi a bezáródó liftajtót. Felérünk a másodikra. Fertőtlenítőszag és öregszag. Varródobozok vaníliaporából és ráncok mélyéből felszivárgó, eső utáni szag. A liftből kilépve jobbra fordulunk. A tortakülönítmény léptei nyiszognak a sötétkék műpadlón.

Ott, jobbra az utolsó előtti szobában van egy fehér hajú néni, aki ma születésnapos. Ha majd belépünk, én odateszem az asztalra a tortát. Aztán leülök mellé, odahajtom a fejem. Megsimogatom a lehetetlenül selymes haját. Ő mosolyogni fog, azzal a bizonytalan mosollyal, és nem fogja tudni, ki vagyok.